«Χαίροις, ὦ σταυρέ, ὅτι σὺ χαρᾶς καὶ ἀγαλιάσεως παντὶ τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων ἐγένεσο πρόξενος». . . . . .

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

....«Χαίροις, ὦ σταυρέ, τὸ ζωηφόρον καὶ τρισόλβιον ὅπλον τοῦ ἐπὶ σοῦ τανυθέντος Χριστοῦ...».
Λόγοι τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου, ἀντικρύζοντος τὸν Σταυρόν.

Ο,ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ

ΤΟΠΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν αἱ Πάτραι ἔλαβον ἀπράδείγματα τοῦὑπὲρ αὐτῶν ἐνδιαφέροντα τοῦ ὑπουργοῦ κ. Γ. Ράλλη. Ἀλλὰ τὰ σήμερον ἐγκαινιαζόμενα νέα λιμενικὰ ἔργα καὶ ἡ εἰς Πάτρας παρουσία τοῦ κ. Ὑπουργοῦ δίδουν μίαν πρόσθετον εὐκαιρίαν νὰ ἐκφρασθοῦν θερμαὶ τῆς πόλεως αἱ πρὸς αὐτὸν εὐχαριστίαι, διὰ τὸ συνεχές ἐνδιαφέρον του, ἀποτέλεσμα τοῦ ὁποίου εἶναι καὶ ἡ τελευταία διαβεβαίωσις του πρὸς τὸν πρόεδρον τῆς Λιμενικῆς Ἐπιτροπῆς κ. Σκούραν ἐν ἐν ὄψει τῆς ἐκδόσεως νομοθετικοῦ Διατάγματος καθορίζοντος τὴν ἐπιδότησιν τῶν Λιμενικῶν Ταμείων. Καὶ δὲν ὑπάρχει καμμία ἀμφιβολία ὅτι, δι' αὐτοῦ, τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κ. Ράλλη, συμφώνως πρὸς τὸ δίκαιον ἀλλωστε, θὰ καθορίση τὸ ὕψος τῆς ἐπιδοτήσεως τοῦ λιμένος Πατρῶν ἀνάλογον πρὸς τὴν ἐκ τῶν πραγματικῶν δεδομένων δυναμικότητα αὐτοῦ.

***

ΚΑΙΤΟΙ δὲν ὑπῆρξαν μικραὶ αἱ οἰκονομικαὶ θυσίαι εἰς τὰς ὁποίας προέβη ἡ διοίκησις τοῦ Συλλόγου Εἰσαγωγικοῦ Ἐμπορίου Πατρῶν, ἐν τούτοις δὲν ἐκάμφθη εἰς τὴν ἀπόφασίν της νὰ πραγματοποιήση τὰς ἐπισκευάς, συμπληρώσεις καὶ γενικώτερον τὸν ἐξωραϊσμὸν τοῦ ἐπὶ τῆς πλατείας Γεωργίου Α΄ μεγάρου τοῦ Συλλόγου. Καὶ ὁ ἐξωραϊσμὸς ἦτο ἀναγκαῖος, δεδομένου ὅτι τὸ ἐν λόγῳ μέγαρον ἐκπληροῖ μίαν σοβαρὰν ἀποστολὴν διὰ τὴν ἐκπολιτιστικὴν πρόοδον τῆς πόλεως, διατιθεμένης ἑκάστοτε τῆς μεγάλης αἰθούσης του διὰ διαλέξεις, ἐκθέσεις, συνέδρια καὶ λοιπὰς ἄλλας γενικωτέρου ἐνδιαφέροντος ἐκδηλώσεις. Τὸ ἐπιτελεσθὲν ὅθεν ἔργον ἀξίζει παντὸς ἐπαίνου καὶ τιμᾶ ἰδιαιτέρως τοὺς ἰθύνοντας τὸν Εἰσαγωγικὸν Σύλλογον.

***

ΜΑΣ ΔΙΑΤΥΠΟΥΝΤΑΙ ζωηρὰ παράπονα ἀπὸ τοὺς περιοίκους τῆς ὁδοῦ Ἐὐνάρδου τῆς Ἄνω Πόλεως, διὰ τὴν πλήρη ἐγκατάλειψίν της ἀπὸ τοὺς ἁρμοδίους. Ἡ ἐν λόγῳ ὁδός, διὰ τῆς ὁποίας, ἰδίως ἑκάστην Τρίτην διέρχονται πολλὰ τροχοφόρα, μεταβαίνοντα εἰς τὸ ὑπερκείμενον «ἄπλωμα», ὅπου λειτουργεῖ Λαϊκὴ Ἀγορά, ἔχει καταστῆ ἀδιάβατος ἀπὸ τὰ λιμνάζοντα ὕδατα καὶ τὶς λάσπες. Ὀλίγον ἀμμοχάλικον καὶ ἡ κατασκευή τῶν ἀπαραιτήτων ρείθρων, θ' ἀπηλλασσε τοὺς δικαιολογουμένως διαμαρτυρομένους συμπολίτας ἀπὸ ἕνα ζήτημα, ποὺ δι' αὐτοὺς ἔχει καταντήσει βραχνᾶς διὰ τοὺς χειμερινοὺς μῆνας.

***

ΤΟ ΠΑΡΚΟΝ τοῦ Φρουρίου, μὲ τὸν πρόσφατον καλλωπισμόν του, προσελκύει τὸ ἐνδιαφέρον πολλῶν συμπολιτῶν καὶ ξένων περιηγητῶν. Ἀναγνῶσται μας ὅμως μᾶς παρακαλοῦν, μὲ κάποιαν ἔκδηλον ἀνησυχίαν, νὰ ἐφελκύσωμεν τὴν προσοχὴν τῶν ἁρμοδίων ἐπὶ τοῦ ἑξῆς ζητήματος: Ἡ ἀνατολικὴ καμάρα, ἡ ὁποία χρησιμοποιεῖται ὡς πύλη εἰσόδου, ἔχει ὑποστῆ ρωγμήν, ἡ ὁποία σὺν τῷ χρόνῳ εὑρύνεται καὶ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ καταρρεύση. Διὰ νὰ προληφθῇ λοιπὸν καθε ἀπευκταῖον, ὀρθὸν καὶ ἐπιβεβλημένον εἶναι νὰ ὑποστηριχθῇ ἡ καμάρα καὶ μάλιστα ὅσον τὸ δυνατὸν συντομώτερον.

Η ΛΙΜΕΝΙΚΗ ΕΥΧΑΡΙΣΤΕΙ

Η ΤΙΜΗ ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΣΙΝ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΛΙΜΕΝΙΚΩΝ ΕΡΓΩΝ

ΑΝΗΚΕΙ ΕΙΣ ΟΛΟΚΛΗΡΟΝ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ

ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΟΥ κ. Π. ΣΚΟΥΡΑ

Ὁ πρόεδρος τῆς Λιμενικῆς Ἐπιτροπῆς κ. Πάνος Σκούρας, προέβη χθὲς εἰς τὰς ἀκολούθους δηλώσεις πρὸς τὸν τύπον:

—«Εἶμαι ἰδιαιτέρως εὐτυχής, διότι διὰ τῶν σήμερον θεμελιουμένων ὑπὸ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως νέων μεγάλων Λιμενικῶν Ἔργων (Προβλῆς Ὑπερωκεανείων) πραγματοποιεῖται παλαιὸς πόθος τῶν συμπολιτῶν διὰ τὴν δημιουργίαν προϋποθέσεων ἐπανόδου τῆς πόλεως καὶ ὁλοκλήρου τῆς περιοχῆς εἰς τὴν παλαιὰν εὐτυχῆ ἐποχὴν τῆς ἀνθηρᾶς οἰκονομίας.

»Διὰ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ ἔργου τούτου ἀπητήθη ἐργώδης προσπάθεια καὶ ἀνένδοτος προσήλωσις καὶ ἀφοσίωσις. Διότι πλὴν τῶν δυσχερειῶν, κυριωτέρα τῶν ὁποίων ὑπῆρξεν ἡ ἐξεύρεσις τῶν οἰκονομικῶν μέσων, ἔπρεπε νὰ καμφθοῦν καὶ αἱ ἐν τῷ μεταξὺ ἐκδηλωθεῖσαι σοβαραὶ ἀντιδράσεις κατὰ τοῦ ἔργου, ἐξ ἀντιθέτων συμφερόντων πρὸς τὴν πόλιν μας.

»Ἡ ὁμόθυμος ὅμως συμπαράστασις τῶν μελῶν τῆς Λιμενικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ ἡ πίστις εἰς τὴν ἀναγκαιότητα καὶ σκοπιμότητα τοῦ ἔργου, μᾶς ἐνεθάρυνον καὶ μᾶς ἐνίσχυσαν εἰς τὴν κάμψιν ὅλων τῶν δυσχερειῶν.

»Ἡ τιμὴ διὰ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ ἔργου ἀνήκει εἰς τὴν πόλιν, διότι τὰ μεγάλα ἔργα θεμελιοῦνται εἰς τὰς καρδίας τῆς ὁλότητος.

»Εἰς ὅλους ὅσοι συνετέλεσαν εἰς τὴν πραγματοποίησιν τοῦ ἔργου, ἐκφράζομεν τὴν βαθεῖαν εὐγνωμοσύνην μας, ἰδίᾳ δὲ πρὸς τὸν Πρόεδρον Κυβερνήσεως κ. Κ. Καραμανλῆν, τὸν ὑπουργὸν Συγκοινωνιῶν καὶ Δημοσίων Ἔργων κ. Γ. Ράλλην, ὡς καὶ πρὸς τοὺς συμπολίτας μας κ. κ. Παν. Κανελλόπουλον τέως ἀντιπρόεδρον Κυβερνήσεως καὶ Ἀχ. Γεροκωστόπουλον τέως ὑπουργόν».

ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ. Τό Ἀμερικανικὸν Ὑπουργεῖον Ἐμπορίου ἀνεκοίνωσεν ὅτι ἡ ἀτομικὴ ἐνέργεια ἀναμένεται ὅτι θα εἴναι εἰς θέσιν νὰ ἀνταγωνισθῆ ἀπὸ οἰκονομικῆς πλευρᾶς τὰ ἄλλα συνήθους τύπου καύσιμα, ὅσον ἀφορᾶ τὴν κίνησιν μεγάλων καὶ ταχυπλόων πετρελαιοφόρων εἰς μεμακρυσμένας γραμμὰς ἐντὸς πενταετίας. Ὁ κ. Ρίτσαρντ Γκόντουην, ὑπεύθυνος διὰ τὴν ναυπήγησιν τοῦ πρώτου ἀτομοκινήτου ἐμπορικοῦ πλοίου, ἡ ὁποία ἐνεκρίθη ὑπὸ τοῦ Κογκρέσσου, ἀνεκοίνωσεν ὅτι μελετῶνται ἤδη ἐξ στοιχεῖα ἐπὶ τεσσάρων διαφόρων τύπων ἀτομικῆς προωθήσεως.

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ. Ὡς ἀναφέρει τὸ Συμβούλιον Ἀνωτέρας Ἐκπαιδεύσεως εἰς τὴν 14ην Ἐτησίαν Ἔκθεσίν του, κατὰ τὸ λῆξαν τὴν 30ὴν Ἰουνίου 12μηνον εἰς τὰ τέσσαρα Δημοτικὰ Κολλέγια τῆς Νέας Ὑόρκης («Ζίτυ», «Χάντερ», «Μπρῶκλιν» καὶ «Κουήνς») ἐφοίτησαν ὑπὲρ τοὺς 76.000 σπουδασταί. Ὁ Δῆμος τῆς Νέας Ὑόρκης ἐδαπάνησε διὰ τὴν λειτουργίαν τῶν ὡς ἄνω ἐκπαιδευτικῶν Ἱδρυμάτων 30. 794.390 δολλάρια. Ἀνεκοινώθη, ἐπίσης, ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐγγραφέντων εἰς τὰ ἀνωτέρω κολλέγια ἀνῆλθεν ἀπὸ 45.594 τὸ 1945 εἰς 76.092 τὴν ἄνοιξιν τοῦ τρέχοντος ἔτους.

ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑ. Ὁ κ. Κόνραντ Π. Οὐέρθ Διευθυντὴς τῆς Ὑπηρεσίας Ἐθνικῶν Πάρκων ἐπέδωσεν εἰς τὴν Ἀμερικανικὴν, Φιλοσοφικὴν Ἑταιρίαν τίτλους ἰδιοκτησίας τοῦ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ οἰκοπέδου, ἐφ' οὗ εἶχεν ἀνεγερθῆ ἡ ἀρχικὴ βιβλιοθήκη τῆς Ἑταιρείας, τὸ 1790, ὑπὸ τοῦ Βενιαμὶν Φραγκλίνου. Ὡς ἀνεκοινώθη, ἡ Ἑταιρεία προτίθεται τώρα νὰ ἀνεγείρη εἰς τὸν αὐτὸν τόπον νέαν βιβλιοθήκην, ἥτις θὰ στεγάση τὴν συλλογὴν της πολυτίμων ἱστορικῶν βιβλίων. χειρογράφων καὶ κειμένων. Μέρος τοῦ νέου κτιρίου θὰ ἀποτελέση πιστὴν ἀναπαράσταφιν τῆς περιφήμου παλαιᾶς βιβλιοθήκης τῆς Ἑταιρείας.

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ. Εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Φίλιπς Κάστ συνεχίζονται αἱ ἐκσκαφαὶ διὰ τὴν ἀποκάλυψιν ἑνὸς λιμένος, ὁ ὁποῖος ἐχρησιμοποιεῖτο ὑπὸ τῶν Ὁλλανδῶν θαλασσοπόρων κατὰ τὸν 17ον αἰῶνα. Μέχρι στιγμῆς, τὰ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ ἱστορικοῦ Νόλαντ Ρόμπενς συνεργεῖα ἀνεκάλυψαν 3.000 τεμάχια ἀγγείων καὶ πληθώραν ἄλλων ἀντικειμένων τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν βωβοὺς μάρτυρας τῆς ζωῆς τῶν Ὁλλανδῶν εἰς τὴν κοιλάδα Χάνσον. Τὰ ὑπάρχοντα σχέδια προβλέπουν εἰς τὴν ἀναστήλωσιν τοῦ λιμένος, τὴν ἐκ νέου κατασκευὴν τῶν προκυμαιῶν καὶ τὴν τοποθέτησιν πλοίων τῆς ἐποχῆς.

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΕΠΕΤΕΙΟΣ

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ
Ο ΣΤΑΥΡΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ

ΤΟΥ ΚΩΣΤΑ ΚΑΙΡΟΦΥΛΛΑ

Ὁ Ἀνδρέας, παιδὶ φτωχοῦ ψαρᾶ ἀπὸ τὸ χωριὸ Βηθσαϊδᾶ τῆς Γαλιλαίας, σὰν ἔμαθε ὅτι ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος βάφτιζε κοντὰ στὸ χωριὸ του, στὸν Ἰορδάνη τοὺς Ἰουδαίους, ποὺ μετανοημένοι ζητοῦσαν ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, παράτησε τὸ ψάρεμμα καὶ τὸν ἀκολούθησε στὸ κήρυγμὰ του. Μιὰ μέρα πῆγε στὸν Ἰωάννη ἕνας ξανθὸς χλωμὸς Ναζωραῖος, ζητῶντας νὰ τὸν βαφτίση. Κι' ὁ Πρόδρομος τὸν βάφτισε, κηρύττοντὰς τον Μεσσία.

Ὁ Ἀνδρέας τότε ἀκολούθησε τὸ Χριστὸ καὶ γίνηκε ὁ πρῶτος μαθητής του, γι' αὐτὸ ὠνομάστηκε Πρωτόκλητος. Ἔτρεξε ἔπειτα στὸν ἀδελφὸ του Πέτρο καὶ τὸν ἔπεισε νὰ γίνη κι' αὐτὸς μαθητής του Ἔτσι οἱ δυὸ ἀμαθεῖς ψαράδες γίνηκαν οἱ πρῶτοι μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὸν ἀκολούθησαν ἕως τὸν θάνατόν του. Καὶ ὅταν τρεῖς ἡμέρες μετὰ τὴν σταύρωσή του ὁ Θεάνθρωπος παρουσιάστηκε καὶἐδωσε στοὺς μαθητὰς του τὴν ἐντολὴ νὰ κηρύξουν στὴν ἀνθρωπότητα τὸ Εὐαγγέλιό του, οἱ δυὸ ψαράδες τῆς Βησθαϊδᾶ παράτησαν τὰ δίχτυα των καὶ ἀφιέρωσαν τὴ ζωὴ των στὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου.

Ὁ Ἀνδρέας πῆγε στὰ παράλια τοῦ Εὔξεινου Πόντου, ἔπειτα στὴ Σκυθία (τὴ σημερινὴ Νότιο Ρωσσία). Ἀπὸ κεῖ, περνῶντας τὸν Καύκασο, ἔφθασε στὴν Κασπία θάλασσα, γιὰ νὰ καταλήξη στὸ Βυζάντιο, ἀσήμαντη τότε πόλη, ὅπου βασίλευε ὁ αἱμοδόρος ἡγεμόνας Ζεύξιππος, τρομερὸς διώκτης τοῦ Χριστιανισμοῦ. Γιὰ νὰ ξεφύγη τὸ διωγμὸ του ὁ Ἀνδρέας πέρασε στὴ Θράκη, Βουλγαρία καὶ Σερβία, ἀπὸ ὅπου μπῆκε στὴν Ἑλλάδα καὶ κατέληξε στὰς Πάτρας, ποὺ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν ἡ πολυανθρωπότερη καὶ πλουσιώτερη πόλις τῆς Ἑλλάδος καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα κέντρα εἰδωλολατρείας καὶ διαφθορᾶς.

Βλέποντας τὴν ἀθλιότητα τῆς κοινωνίας ὁ Ἀνδρέας ἀπεφάσισε νὰ μείνη ἐκεῖ γιὰ νὰ καταπολεμήση τὴ θρησκεία τῶν εἰδώλων καὶ νὰ κηρύξη τὴ νέα θρησκεία τοῦ Ξανθοῦ Ναζωραίου. Δὲν ἄργησαν νὰ μαζευτοῦν γύρω του ἀρκετοί, ποὺ θαύμασαν τὴ δυναμή του νὰ θεραπεύση ἄρρωστους ἀπὸ ἀγιάτρευτες ἀρρώστειες.

Πολλοὶ ἄρχισαν τότε νὰ πιστεύουν στὸ Χριστὸ καὶ νὰ βαφτίζωνται.

Αἱ Πάτραι, καθὼς καὶ ὅλη ἡ Ἑλλάδα, ἦταν κάτω ἀπὸ τὴ Ρωμαϊκὴ κυριαρχία. Κυβερνήτης τὴν ἐποχὴ ἐκείνη στὰς Πάτρας ἦταν ὁ Ἀνθύπατος Αἰγεάτης. Ἄγνωστο ἀπὸ ποῦ κατήγετο. Ὁ βιογράφος τοῦ Ἀνδρέου Ἐπιφάνιος τὸν λέγει Ἕλληνα καὶ τ' ὄνομά του τέτοιον τὸν δείχνει. Τὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ Ἀνδρέας πῆγε στὰς Πάτρας, ὁ Αἰγεάτης βρισκόταν στὴν Ρώμη, γιὰ νὰ λογοδοτήση στὸν αὐτοκράτορα Νέρωνα.

Ὁ ἀνθύπατος εἶχε ἀδελφὸ τὸ Στρατοκλῆ, διάσημο μαθηματικὸ ποὺ δίδασκε στὰς Ἀθήνας. Ὁ Αἰγεάτης τὸν κάλεσε προσωρινὰ στὰς Πάτρας γιὰ νὰ τὸν ἀναπληρώση στὸ ἀξίωμά του κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας του. Ὁ Στρατοκλῆς εἶχε πάρει μαζί του τὸν Ἀθηναῖο ὑπηρέτη του Ἀλκαμένα, ὁ ὁποῖος ἔπασχε ἀπὸ ἐπιληψία. Ὁ Ἀπόστολος Ἀνδρέας τὸν θεράπευσε εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Μπροστὰ στὸ θαῦμα αὐτὸ ὁ Στρατοκλῆς κι' ἡ γυναῖκα του Μαξιμίλλα ἀσπάτηκαν τὸν Χριστιανισμό.

Μόλις γύρισε ὁ Αἰγεάτης κι' ἔμαθε ὅτι ὁ ἀδελφός του κι' ἡ γυναῖκα του γίνηκαν Χριστιανοί, ἔξαλλος ἀπφάσισε νὰ θανατώση τὸν Ἀνδρέα. Δὲν ἐδίστασε, λοιπόν, νὰ τὸν συλλάβη, γέρο ὀγδόντα σχεδὸν χρόνων καὶ νὰ τὸν κλείση σὲ σκοτεινὴ φυλακή, ὅπου τὸν ὑπέβαλε σὲ ἀνήκουστα μαρτύρια, τὰ ὁποῖα ὁ Ἀπόστολος ὑπόμεινε μὲ ὑπεράνθρωπη ψυχραιμία. Ὅταν, τέλος, τὸν ὡδήγησαν στὸν τόπο τῆς θανατώσεώς του, ὁ Ἀνδρέας, ἀτενίζοντας τὸ σταυρό, ποὺ εἶχε στηθῆ γι' αὐτόν, χαρούμενος εἶπε:

—Χαῖρε, ὦ τίμιε Σταυρέ, ἐσὺ εἶσαι ἡ πύλη, ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ μπῶ στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Ὁ Σταυρός, πάνω στὸν ὁποῖον πέθανε, εἶχε τὸ σχῆμα ἑνὸς Χ καὶ εἶχε στηθῆ στὸ μέρος ὅπου ὑψώνεται σήμερα μεγαλοπρεπὴς ἡ ἐκκλησία του κι' ἄλλοτε, στὰ χρόνια τῆς εἰδωλολατρείας, ἦταν ἕνα ἱερὸ τῆς Θεᾶς Δήμητρας.

Χωρὶς παράπονο, μὲ τ' ὄνομα τοῦ Χριστοῦ στὰ χείλη, μαρτύρισε ὁ Πρωτόκλητος Ἀπόστολος. Δὲν ξέρουμε ἀκριβῶς τὸ χρόνο, πάντως ὅμως στὰ χρόνια τῆς βασιλείας τοῦ Νέρωνος, δηλαδὴ μεταξὺ τοῦ 54 καὶ 68 μετὰ Χριστόν

Ὁ Στρατοκλῆς, ποὺ ὁ Ἀνδρέας πρὶν πεθάνει τὸν ἔχρισε ἐπίσκοπο Πατρῶν, ἔσπευσε μετὰ τὸ θάνατό του νὰ κατεβάση ἀπὸ τὸ σταυρὸ τὸν ἀγαπημένο του διδάσκακο Ἀνδρέα καὶ παρ' ὅλες τὶς διαμαρτυρίες καὶ ἀπειλὲς τοῦ Αἰγεάτη, ὁ Στρατοκλῆς καὶ ἡ γυναῖκα του Μαξιμίλλα ἐκήδευσαν τὸν μάρτυρα τοῦ χριστιανισμοῦ Ἀνδρέαν μὲ πομπή, ἀφοῦ τὸν ἄλειψαν μὲ πολύτιμα ἀρώματα, καὶ παρουσία τῶν μαθητῶν του τὸν ἔθαψαν σὲ πέτρινο μνῆμα στὴν ἀκρογιαλιά, σιμὰ στὸ μέρος τοῦ μαρτυρίου του. Ἡ παράδοσις βεβαιώνει, ὅτι ὁ Αἰγεάτης δὲν ἄργησε νὰ μετανοήση γιὰ τὴ θανάτωση τοῦ Ἀποστόλου. Στὸν ὕπνο του τὸν βασάνιζαν τρομεροὶ ἐφιάλτες. Ἡ ζωὴ του κατήντησε σωστὸ μαρτύριο. Βασανισμένος ἔτσι ἀπὸ τύψεις συνειδήσεως, μία μέρα ὁ ἀνθύπατος τοῦ Ρωμαίου αὐτοκράτορος,, ἀπελπισμένος ἀνέβηκε στὸ λόφο τῶν Πατρῶν ποὺ λέγεται «Ψηλὰ Ἀλώνια» καὶ σκοτώθηκε πέφτοντας ἀπὸ τὸν βράχο.

Τὸν τέταρτο αἰῶνα μετὰ Χριστὸν ὁ αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου Κωνσταντίνος, γυιὸς τοῦ πρώτου χριστιανοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου θέλησε νὰ συγκεντρώση τὰ λείψανα τῶν Ἀποστόλων στὴν ἐκκλησία ποὺ ὁ πατέρας του εἶχε κτίσει πρὸς τιμήν των. Ἔστειλε, λοιπόν, στὰς Πάτρας τὸν Ἀρτέμιον μὲ τὴ διαταγὴ νὰ πάρη ἀπὸ ἐκεῖ τὸ τίμιο λείψανο τοῦ Ἀνδρέου. Οἱ Πατρινοὶ ὅμως ἀρνήθηκαν νὰ τὸ παραδώσουν. Ἀναγκάστηκε τότε ὁ αὐτοκράτωρ Κωνσταντίνος νὰ τοὺς ἀπειλήση καὶ μετὰ πολλὲς περιπέτειες οἱ Πατρινοὶ ὑπεχρεώθηκαν νὰ ὑποκύψουν.

Ἔτσι τὸ 353 καὶ κατ' ἄλλους ἱστορικοὺς τὸ 357 μετὰ Χριστὸν μὲ μεγάλη τελετὴ ὁ αὐτοκράτωρ Κωνσταντίνος ὑποδέχτηκε στὴν Κωνσταντινούπολι τὸ σεπτὸ λείψανο τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου καὶ μὲ ἐπίσημη πομπὴ τὸ ἔβαλε στὴν ἐκκλησία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων.

Καὶ τώρα ἔρχεται μιὰ παράδοση Σκωτσέζικη, μὲ τὴν ὁποίαν ἐξηγεῖται γιατὶ ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας θεωρεῖται ὡς ὁ προστάτης τῆς Σκωτίας καὶ γιατὶ ἡ παλὴ Σκωτσέζικη σημαία εἶχε ἔμβλημα τὸ χιαστὸ σταυρὸ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, ποὺ ἑνωμένο μὲ τὸ σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ φέρει καὶ σήμερα ἀκόμη ἡ Ἀγγλικὴ σημαία.

Κατὰ τὸ Σκωτσέζικο ἱστορικὸ Φόρνταμ, τὴν παραμονὴ τῆς ἡμέρας ποὺ ἐπρόκειτο νὰ μεταφερθῆ τὸ Ἅγιο λείψανο στὴν Κωνσταντινούπολη, παρουσιάστηκε ξαφνικὰ ἕνας ἄγγελος στὸν ἀπεσταλμένο τοῦ αὐτοκράτορα Ρήγουλο καὶ τὸν διάταξε νὰ πάρη ἀπὸ τὸ ἱερὸ κιβούρι ὅπου βρισκόταν τὸ σῶμα τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου τὴ μία ὠμοπλάτη, τρία δάχτυλα τοῦ χεριοῦ, τὸ κόκκαλο ἀπὸ τὸ ἕνα γόνατο κι' ἕνα δόντι τοῦ Ἁγίου καὶ νὰ τὰ πάη ὅλα αὐτὰ τὰ ἅγια λείψανα στὴ Σκωτία. Πράγματι ὁ Ρήγουλος ἄκουσε τὴν προσταγὴ τοῦ ἀγγέλου καὶ πῆγε μὲ καράβι ἀπὸ τὰς Πάτρας στὴν Ἀγγλία.

Πλησιάζοντας στὴν Ἀγγλία ξέσπασε μεγάλη τρικυμία καὶ τὸ καράβι ναυάγησε σ' ἕνα ἀκρογιάλι τῆς Κομητείας τοῦ Φάϊφ, στὴ βόρειο θάλασσα. Μόλις τὸ ἔμαθε ὁ βασιλιᾶς τῆς Σκωτίας Οὔγγος, ἔτρεξε σγὸ μέρος τοῦ ναυαγίου καὶ μὲ ταπεινωσύνη καὶ σεβασμὸ ὑποδέχτηκε τὰ ἅγια λείψανα καὶ φιλοξένησε στὸ παλάτι του τὸ Ρήγουλο.

Ὁ βασιλιᾶς Οὔγγος, ποὺ ἦταν εἰδωλολάτρης, μπροστὰ στὸ θαῦμα αὐτὸ τῆς μεταφορᾶς τῶν Ἁγίων λειψάνων κατὰ διαταγὴ τοῦ ἀγγέλου στὴ χώρα του, γίνηκε ἀμέσως χριστιανὸς καὶ προσηλύτισε καὶ

Συνέχεια εἰς τὴν 5ην σελίδα

Η ΛΥΡΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

ΚΑΒΑΛΛΕΡΙΑ - ΠΑΛΙΑΤΣΟΙ

Τοῦ κ. ΝΙΚΟΥ ΠΙΠΙΛΗ

Τὸ φαινόμενον τῆς καταπληκτικῆς συρροῆς τοῦ κοινοῦ κατὰ τὰς παραστάσεις τῆς Ἐθνικῆς Λυρικῆς μας Σκηνῆς ἀποδεικνύει πόσον μεγάλη εἶναι ἡ ἐπίδρασις τῶν ἔργων τῆς ἀληθινῆς τέχνης εἰς τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων. Καὶ τῇ ἀληθείᾳ, ἡ ὑψηλοτέρα, μορφὴ τῆς τέχνης δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι ἄλλη ἀπὸ τοῦ νὰ συντελῇ εἰς τὴν ἠθικὴν διαμόρφωσιν τοῦ κοινωνικοῦ βίου. Νὰ διαπλάσῃ ἀληθινοὺς ἄνδρας καὶ γυναῖκας. Ἐὰν ἡ τέχνη δὲν ἀποβλέπῃ εἰς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀποβαίνει καθαρὸς ντιλετταντισμός, διότι ἀπὸ τὴν τέχνην αὐτὴν λείπει ἡ ζωὴ καὶ ἡ τελειότης. Ὅπισθεν ἑκάστου ἔργου ἀληθινῆς τέχνης πρέπει νὰ εὑρίσκεται ἡ ἀληθινὴ ἑρμηνεία τῆς ἀνθρώπινης πείρας. Πλέον ψευδὴς καὶ πλέον ἐκτρωματικὸς ἀφορισμὸς ἀπὸ τὸ ἀνότητον ἐκεῖνο ARS GRATIA ARTIS. — ἡ τέχνη διὰ τὴν τέχνην—δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ. Καὶ εἶναι ἐκτρωματικὸς ὁ ἀφορισμὸς οὗτος διότι διάφοροι «καλλιτέχναι» ντιλεττάντες παίζοντες, ὡς δακτυλουργοὶ μὲ τὴν ἀλήθειαν, ὁμιλοῦν διὰ τέχνην μὲ ἰδανικὰ διαφόρους ἀκρωτηριασμένας μορφὰς καὶ ὄχι δι' ἀνθρώπους, ποὺ εἶναι ἡ τελεία ἔκφρασις τῆς τέχνης. Εὐτυχῶς ὅμως τὰ ἔργα ταῦτα ἔχουν βραχεῖαν καὶ παροδικὴν τὴν ζωὴν καὶ ἀφίνουν ἀδιάφορον τὸ ὑγιὲς αἴσθημα τῶν εὐρέων κοινωνικῶν στρωμάτων. Ἀντιθέτως τὰ ἀληθινὰ ἔργα τῆς τέχνης ὑφίστανται τὴν δοκιμασίαν τοῦ χρόνου καὶ παραμένουν αἰώνιον κτῆμα τῆς ἀνθρωπότητος, ὡς μέσα καὶ τρόπος ἐκφράσεως τῆς ἀνωτέρας ἠθικῆς, τῶν ἀνωτέρων αἰσθημάτων καὶ ὡς μέσα ἠθικῆς λυτρώσεως καὶ ἀναπτάσεως «δι' ἐλέου καὶ φόβου περαίνοντα τὴν τῶν τοιούτων παθημάτων κάθαρσιν». Οὕτω ἡ Ἐθνικὴ Λυρικὴ μας Σκηνὴ εἶναι ἀξία τῆς εὐγνωμοσύνης μας ὁ ὅτι διὰ ἑνὸς συγκεκροτημένου καλλιτεχνικοῦ συνόλου συνεχίζει τὰς παραστάσεις ἔργων ἀνωτέρας τέχνης, ἀριστουργημάτων τῆς παγκοσμίου πνευματικῆς δημιουργίας. Καὶ νομίζω ὅτι ἦτο ἀναγκαία ἡ εἰσαγωγὴ αὕτη διὰ νὰ ἐξηγηθῇ τὸ ἀντίθετον φαινόμενον, ὅτι ὁ κόσμος, τὸ κοινόν, ἐπιδεικτικῶς, θὰ ἔλεγα ἀμειλίκτως, ἀπέχει καὶ καταδικάζει, ἀποπειρᾶς «τέχνης» εἴτε διὰ τοῦ ἀνεβάσματος ἔργων δῆθεν πρωτοποριακῶν ἀλλ' ἀρρωστημένων καὶ ἀκαταλήπτων, εἴτε ὅταν βεβηλοῦται τὸ ἀληθὲς ἔργον τέχνης διὰ προσπαθειῶν ἀδοκίμων ἢ ἀμελετήτων.

Δὲν εἶναι ποτὲ λάθος τοῦ κοινοῦ, ἂν ἔργον τι ἀποτυγχάνῃ. Καὶ βεβαίως δὲν θέλω νὰ εἴπω ὅτι τὸ κοινὸν δὲν χρειάζεται μίαν ψυχικὴν προπαίδειαν προκειμένου νὰ ὑποδεχθῇ καὶ κρίνῃ καλλιτεχνικὴν τινα ἐπίδοσιν. Ἀλλὰ προϋποτιθεμένου ὅτι ὑπάρχει ἡ προπαίδεια αὕτη, ἡ κρίσις του εἶναι ἀσφαλὴς καὶ ἀπόδειξις ἡ βαθεῖα συγκίνησίς του πρὸ τῶν παραστάσεων τῆς Ἐθνικῆς Λυρικῆς Σκηνῆς.

Λογικὸν δὲ συμπλήρωμα τῶν ἀνωτέρω εἶναι ὅτι τὸ καθ' ἑαυτὸ ἀληθινὸν ἔργον τέχνης πρέπει νὰ εὕρῃ τοὺς καταλλήλους ἑρμηνευτάς του. Ἡ χθεσινὴ παράστασις τῆς Καβαλλερίας Ρουστικάνας καὶ τῶν Παλιάτσων ὡς καὶ πᾶσαι αἱ λοιπαί, ἀποδεικνύει ὅτι τὰ μέλη τῆς Λυρικῆς μας Σκηνῆς εἶναι καλλιτέχναι «ἀνωτάτου ἐπιπέδου.

Θὰ ἀσχοληθῶ εἰδικῶς μὲ τὸν βαρύτονον κ. Ἐλ. Τερζῆν. Φωνή, μεταλλική. διαυγής, γλυκεῖα καὶ ἀπόλυτος ὁμοιομορφία καθ' ἁπάσας τὰς διαβαθμίσεις της. Μηχανισμὸς ἀναπνοῆς καὶ ἀρθρώσεως ἄψογος, μουσικότης ἀπαράμιλλος, ἄνεσις καὶ ἠθοποιΐα ἀνυπέρβλητος μεταδίδουσα εἰς τὸ ἀκροατήριον τὴν συγκίνησιν τῆς μεγάλης τέχνης.

Κατὰ τὴν προχθεσινὴν παράστασιν τῶν Παλιάτσων ὁ κ. Τερζῆς ἐπέδειξε πλούσιον τὸν θησαυρ